

Arrest

nr. 82 317 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 maart 2012 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 1 februari 2007, verklaart er zich op 25 maart 2011 een tweede maal vluchteling.

1.2. Op 23 januari 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 24 januari 2012 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Bekh Mohamed Khel (district Sardikheh en provincie Parwan), bent van Tadjiekse origine en soennietisch moslim. Uw vader was lid van de Mujaheddingroepering Harakat-e Islami (de Islamitische Beweging). Hij was verantwoordelijk voor een wapenopslagplaats. Toen de Taliban rond 1997 (1376-1377, Afghaanse kalender) jullie regio innamen, sloot uw vader zich aan bij de Taliban. Hij gaf alle wapens aan hen. Nadat de Taliban een week later een nederlaag hadden geleden in uw dorp, werden uw broer en moeder vermoord door mensen van Harakat. U verhuisde vervolgens naar Kabul en was er woonachtig bij uw tante. Kort hierna heroverde de Taliban uw dorp. Bij deze aanval kwam de zoon van M., een lokale commandant van Harakat, om het leven. M. verweet uw vader de dood van zijn zoon en was uit op wraak. Nadat de Taliban uit Afghanistan werden verdreven verliet u het land uit vrees voor represailles door aanhangers van Harakat. U vluchtte naar Iran. In Iran werd u door de autoriteiten gearresteerd en naar Afghanistan teruggestuurd. U keerde terug naar uw tante. Daar bleek dat mensen van Harakat u en uw vader zochten. Ze gaven zelfs een arrestatiebevel af. Uit vrees te worden aangehouden vluchtte u opnieuw naar Iran, van waaruit u naar België reisde.

U zou op 1 februari 2007 in België zijn aangekomen en startte de volgende dag de asielprocedure. Op 5 maart 2007 werd uw asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in bijlage 26bis als ongegrond beschouwd. In dringend beroep tegen deze beslissing nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op 13 april 2007. Uw beroep tegen deze beslissing bij de Raad van State (RvS) werd verworpen in het arrest nummer 209756 op 14 december 2010.

Op 25 maart 2011 diende u een tweede asielaanvraag in bij de bevoegde asielinstanties. In het kader van onderhavige asielaanvraag volhardt u in het asielrelaas en de asielmotieven die eerder geen aanleiding gaven tot het toekennen van een beschermingsstatus.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw Taskara (Afghaanse identiteitskaart), een oproepingsbrief van het politiebureau van de provincie Parwan, een dreigbrief van Harakat-e-Islami, een brief van G. H., de man van uw tante, en de enveloppe waarin u de documenten werden opgestuurd.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS er alsnog van te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS reeds op 13 april 2007 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf nam daar u uw asielrelaas niet aannemelijk maakte. Uw beroep tegen deze beslissing bij de RvS werd verworpen op 14 december 2010.

Verder is het opmerkelijk te noemen dat u de bovengenoemde documenten pas voorlegt in het kader van uw tweede asielaanvraag hoewel u beweerde kort na het gehoor op het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag een aantal kopieën van deze documenten per fax te hebben ontvangen (CGVS, p. 4). U legde deze documenten niet voor aan het CGVS op een later tijdstip noch wordt hiervan gewag gemaakt in het verzoekschrift aan de RvS van 16 mei 2007 tot nietigverklaring van de beslissing van het CGVS. Nochtans had u, zoals blijkt uit de datum die op de enveloppe prijkt waarin u de documenten werd opgestuurd (i.e. 9 mei 2007) toen ook al de originele documenten ontvangen. Dat u die niet eerder hebt voorgelegd is dan ook bevreemdend te noemen en legt de klemtoon op het opportunistische karakter van uw asielaanvraag.

Ook wat betreft de oorsprong en de inhoud van de voorgelegde documenten bleef u erg op de vlakte. Zo legt u een oproepingsbrief voor van de politie van Parwan die u samen met de andere documenten werd opgestuurd door de man van uw tante, G. H.. U bleek echter niet te weten hoe G. H. die oproepingsbrief had verkregen, wat merkwaardig is. U suggereerde dat één van zijn vrienden bij het politiecommissariaat van Parwan werkzaam was maar gaf kort daarop toe dat u dat eigenlijk niet zeker wist (CGVS, p. 3). Later suggereerde u nogmaals dat zijn vrienden er hem op hadden gewezen dat jullie werden gezocht en dat één van zijn vrienden hem de brief had bezorgd (CGVS, p. 4). Wie de desbetreffende vriend dan wel was, wist u echter niet toe te lichten, wat bevreemdend is. Evenmin kon u aan het CGVS duidelijk maken wanneer G. H. de brief had ontvangen (CGVS, p. 5). Het CGVS stelt hetzelfde vast aangaande de dreigbrief van Harakat-e-Islami. U had er geen idee van hoe G. H. in het bezit was gekomen van die dreigbrief noch kon u toelichten wanneer hij de brief had ontvangen (CGVS, p. 6). Er kan van u verwacht worden dat u meer concretere gegevens kunt aanbrengen over de oorsprong van de documenten die u voorlegt in het kader van uw nieuwe asielaanvraag. Dat u dit niet kunt doet vragen rijzen over de authenticiteit ervan. Als u gevraagd werd wie van Harakat-e-Islami verantwoordelijk is voor het zenden van die brief verwijst u louter naar de alom bekende commandant Sayed Hussain Anwari. Tijdens uw eerste asielaanvraag werd echter reeds vastgesteld dat u niet bij machte was coherente verklaringen af te leggen over de precieze relatie tussen uw vader en deze

Sayed Hussain Anwari. Ook nu bleek nogmaals dat uw kennis omtrent die persoon vaag en onjuist is. Zo vermoedde u dat Anwari van Tadzjiekse afkomst is hoewel hij onlosmakelijk met de Hazara gemeenschap verbonden is, die overigens dominant is in de groepering Harakat (CGVS, p. 8). Indien uw vader daadwerkelijk sterke relaties met deze persoon onderhield kan u dit niet ontgaan zijn.

Wat de brief van G. H. betreft dient te worden opgemerkt dat een dergelijke brief een erg gesolliciteerd karakter vertoont en de bewijswaarde ervan aldus erg relatief is. Uw Taskara bevat dan weer louter verwijzingen naar uw identiteit maar heeft verder geen betrekking op uw asielrelaas.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er reeds in uw eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat uw verklaringen aangaande de activiteiten van uw vader voor de Taliban en Harakat niet overtuigend bleken. Heden dient u te bekennen geen andere informatie te bezitten hieromtrent waardoor nogmaals het gratuite karakter van uw beweringen in de verf wordt gezet (CGVS, p. 2).

Ten slotte is het opmerkelijk te noemen dat u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vooral problemen vreest met commandant Masjeti maar u aangaande die vrees geen documenten aanbracht. U stelde ook dat Masjeti volgens u tot de groepering Shurai Nezar of Jamiat behoorde en niet tot Harakat (CGVS, p. 9). Nochtans bracht u Masjeti tijdens uw eerste asielaanvraag louter in verband met Harakat, wat eens te meer erg merkwaardig is.

Bovengaande motieven leiden noodzakelijkerwijze tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt. De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat u zich niet bij hen zou kunnen vestigen.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald berm bommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer

te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich baseert vindt u terug in het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet; een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting. Verzoeker roept tevens een manifeste beoordelingsfout in.

Verzoeker meent dat geenszins op een afdoende manier door de commissaris-generaal wordt gemotiveerd waarom de door hem neergelegde bewijsstukken niet kunnen weerhouden worden als bewijs van zijn vrees voor vervolging bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. De verwijzing door de commissaris-generaal naar zijn verklaringen tijdens zijn eerste asielaanvraag kunnen geenszins als een afdoende motivering beschouwd worden.

Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal nagelaten rekening te houden met het feit dat hij zwaar getraumatiseerd is door de gebeurtenissen uit zijn jeugd en het voor hem geen evidentie is om terug naar de donkerste momenten van zijn leven te gaan en alles ervan structureel op een rij te zetten. Overigens was verzoeker nog heel jong toen zijn vader zich bij de taliban aansloot, welke de oorzaak vormde van de problemen van verzoeker en van zijn familie.

Verzoeker meent dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Hij verwijst naar het rapport van UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*, dd. 17 december 2010 (pp. 44 - 45), waarin volgens verzoeker duidelijk wordt weergegeven dat de gewelddadige incidenten in deze regio (waarmee hij wellicht doelt op Kabul en de centrale regio) van Afghanistan zijn gestegen, evenals de executies van gewone burgers. De mensenrechtenorganisatie Human Rights Watch maakt in haar recente rapport, *Afghanistan: A decade of Missed Opportunities*, dd. 4 december 2011, melding van dagelijks geweld en ernstige schending van de mensenrechten waarmee de gewone Afghaanse burgers in hun land worden geconfronteerd.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

2.3. Verzoeker verklaart in Afghanistan problemen te hebben ondervonden met aanhangers van Harakat nadat de zoon van een lokale commandant van Harakat om het leven kwam bij een aanval van de Taliban en de commandant verzoeker en zijn vader hiervoor verantwoordelijk achtte.

Uit de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers verklaring dat zijn vader werkelijk met de Taliban zou hebben samengewerkt. Verzoeker legde immers uiterst vage verklaringen af over de activiteiten van zijn vader, ook bleef hij erg oppervlakkig over de functie van zijn vader bij Harakat. Het beroep bij de Raad van State tegen de weigeringsbeslissing werd bij arrest van 14 december 2010 verworpen. Verzoeker legt in het kader van zijn tweede asielaanvraag een aantal documenten neer om alsnog de feiten aan de basis van zijn eerste asielaanvraag te bewijzen. Meer bepaald betreffen deze documenten een taskara; een oproepingsbrief van het politiebureau van de provincie Parwan; een dreigbrief van Harakat-e-Islami; een brief van G. H., de man van verzoekers tante en de enveloppe waarmee de documenten zouden zijn opgestuurd.

In tegenstelling tot verzoekers beweringen motiveert de bestreden beslissing op uitgebreide wijze waarom de door verzoeker bijgebrachte documenten niet de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers eerste asielaanvraag vermogen te herstellen.

Zo stelt de bestreden beslissing dienaangaande vast: *"Verder is het opmerkelijk te noemen dat u de bovengenoemde documenten pas voorlegt in het kader van uw tweede asielaanvraag hoewel u beweerde kort na het gehoor op het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag een aantal kopieën van deze documenten per fax te hebben ontvangen (CGVS, p. 4). U legde deze documenten niet voor aan het CGVS op een later tijdstip noch wordt hiervan gewag gemaakt in het verzoekschrift aan de RvS van 16 mei 2007 tot nietigverklaring van de beslissing van het CGVS. Nochtans had u, zoals blijkt uit de datum die op de enveloppe prijkt waarin u de documenten werd opgestuurd (i.e. 9 mei 2007) toen ook al de originele documenten ontvangen. Dat u die niet eerder hebt voorgelegd is dan ook bevreemdend te noemen en legt de klemtoon op het opportunistische karakter van uw asielaanvraag.*

Ook wat betreft de oorsprong en de inhoud van de voorgelegde documenten bleef u erg op de vlakte. Zo legt u een oproepingsbrief voor van de politie van Parwan die u samen met de andere documenten werd opgestuurd door de man van uw tante, G. H.. U bleek echter niet te weten hoe G. H. die oproepingsbrief had verkregen, wat merkwaardig is. U suggereerde dat één van zijn vrienden bij het politiecommissariaat van Parwan werkzaam was maar gaf kort daarop toe dat u dat eigenlijk niet zeker wist (CGVS, p. 3). Later suggereerde u nogmaals dat zijn vrienden er hem op hadden gewezen dat jullie werden gezocht en dat één van zijn vrienden hem de brief had bezorgd (CGVS, p. 4). Wie de desbetreffende vriend dan wel was, wist u echter niet toe te lichten, wat bevreemdend is. Evenmin kon u aan het CGVS duidelijk maken wanneer G. H. de brief had ontvangen (CGVS, p. 5). Het CGVS stelt hetzelfde vast aangaande de dreigbrief van Harakat-e-Islami. U had er geen idee van hoe G. H. in het bezit was gekomen van die dreigbrief noch kon u toelichten wanneer hij de brief had ontvangen (CGVS, p. 6). Er kan van u verwacht worden dat u meer concretere gegevens kunt aanbrengen over de oorsprong van de documenten die u voorlegt in het kader van uw nieuwe asielaanvraag. Dat u dit niet kunt doet vragen rijzen over de authenticiteit ervan. Als u gevraagd werd wie van Harakat-e-Islami verantwoordelijk is voor het zenden van die brief verwijst u louter naar de alom bekende commandant Sayed Hussain Anwari. Tijdens uw eerste asielaanvraag werd echter reeds vastgesteld dat u niet bij machte was coherente verklaringen af te leggen over de precieze relatie tussen uw vader en deze Sayed Hussain Anwari. Ook nu bleek nogmaals dat uw kennis omtrent die persoon vaag en onjuist is. Zo vermoedde u dat Anwari van Tadzjiekse afkomst is hoewel hij onlosmakelijk met de Hazara gemeenschap verbonden is, die overigens dominant is in de groepering Harakat (CGVS, p. 8). Indien uw vader daadwerkelijk sterke relaties met deze persoon onderhield kan u dit niet ontgaan zijn.

Wat de brief van G. H. betreft dient te worden opgemerkt dat een dergelijke brief een erg gesolliciteerd karakter vertoont en de bewijswaarde ervan aldus erg relatief is. Uw Taskara bevat dan weer louter verwijzingen naar uw identiteit maar heeft verder geen betrekking op uw asielrelaas.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er reeds in uw eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat uw verklaringen aangaande de activiteiten van uw vader voor de Taliban en Harakat niet overtuigend bleken. Heden dient u te bekennen geen andere informatie te bezitten hieromtrent waardoor nogmaals het gratuite karakter van uw beweringen in de verf wordt gezet (CGVS, p. 2)."

Aangezien verzoeker, nadat hij deze in zijn bezit had, nog vier jaar gewacht heeft alvorens deze documenten neer te leggen en hij bovendien bijzonder vage verklaringen aflegt over de oorsprong en de inhoud ervan kon de commissaris-generaal terecht besluiten dat hierdoor de authenticiteit van de documenten ernstig kan betwijfeld worden.

Hoe dan ook verklaarde verzoeker zijn land te hebben verlaten omwille van problemen met commandant M.. Van deze problemen die de kern van verzoekers asielrelaas uitmaken brengt verzoeker niet het minste bewijs bij. Bovendien legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over deze commandant. Verzoeker verklaarde bij zijn tweede asielaanvraag dat M. tot de groepering Shurai Nezar of Jamiat behoorde en niet tot Harakat (gehoorverslag, 9) daar waar verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag M. bij Harakat situeerde.

Daar waar verzoeker nog stelt dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het feit dat hij ten eerste getraumatiseerd is door hetgeen is gebeurd, dient te worden opgemerkt dat er redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven temeer daar deze gebeurtenissen aan de basis van verzoekers vertrek lagen. Ook van een jeugdig persoon mag overigens worden verwacht dat hij in staat is met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie van het asielrelaas uitmaken en die hij persoonlijk heeft meegemaakt, voldoende duidelijke en coherente informatie te verstrekken

De Raad treedt verwerende partij dan ook bij waar zij stelt dat deze documenten de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaring met betrekking tot zijn problemen in Afghanistan met aanhangers van Harakat, niet kunnen herstellen.

Verzoeker betwist de analyse van de veiligheidssituatie in Kabul doch toont niet aan en er is geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kabul een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Hoewel de verwerende partij niet tegenspreekt dat er in Afghanistan sprake is van een gewapend conflict blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier over de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en in de stad Kabul in het bijzonder dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. Zo maakt ICRC een onderscheid tussen combat zones in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul “asymmetrische aanvallen” voorkomen doch geen “open combat” wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (Subject Related Briefing “Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul” d.d. 17 augustus 2010 met update van 24 augustus 2011 toegevoegd aan het administratief dossier). De stad lijdt wel onder aanslagen met “Improvised Explosive Devices” (IED’s), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de stad Kabul plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Bijgevolg bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER